

pseudònim: Marcel Proust

—Pampaneta, m'hauràs de disculpar si t'empudego l'estança —a través de la foscor del calabós, la veu ronca i impassible li fa eriçar la pell.

El dolor ha abaltit tant la Bibiana que triga uns instants a saber què està fent allà dins. Ni tan sols ha tingut prou coratge per bellugar-se. Només recorda vaga ment que l'aürtaren i la feren caure a terra quan l'etzibaren la darrera puntada de peu a la cara.

—No t'ho prenguis tan malament, si en fons no ha estat res personal —arronsa les espatlles i li diu com si res—: Aquest client és molt bo i va pagar molts diners per apallissar-te. Però alegra't, Pampaneta. Tinc bones notícies —li treu les manilles i li deslliga els turmells. Després la mira durant uns instants—: Així no et triarien ni per una *snuff movie*, i creu-me quan et dic que vas estar-ne a punt. Però es veu que Déu ha escoltat les teves oracions i demà els teus sofriments arribaran a la seva fi. Descansa, doncs, tranquil·la aquesta nit —deixa anar una riota mentre es mira la camisa tacada—. Saps per què porto la roba tan bruta? Jo sóc el carnisser, entens? M'encarrego de les deixalles i els morosos. Primer els esquartero amb molta cura de no fer malbé els seus ronyons. Els paguen molt bé al mercat d'òrgans... Després faig xixines de la resta perquè càpiguen en els barrils i finalment els calo foc fins que no en queda cap rastre. No pateixis, Pampaneta: en aquesta ocasió faré servir un barril nou per a tu sola.

La Bibiana es queda a les fosques. Malda per distingir la silueta de la porta tancada amb pany i clau. No! Déu no ha escoltat les seves pregàries! No s'ha pogut escapolar dels narcotraficants que la raptaren per prostituir-la. La seva mare continuarà buscant-la, endebades, en les fosses clandestines amb el desconhort de no saber mai si la seva filla és viva o morta.

La desolació a penes l'ha deixat sentir les passes del carceller després de tancar la porta. Llavors s'adona, per la llum que s'esmicola a través de la fenella, entre la porta i el marc, que és de dia. Per uns instants, vol creure que la porta no està totalment ajustada i, tot arrossegant-se, s'afanya a empènyer-la. Sent una fiblada al cor quan comprova que la porta cedeix i s'arrisca a mirar cap a fora. Necessita recordar exactament, com si estigués rebobinant una pel·lícula de por, el camí a partir del moment en què la baixaren

de la furgoneta i li tragueren la bena de davant dels ulls. La feren entrar a una hisenda gran, polsosa, aïllada sota la calor del refulgent i inconfusible desert blanc de Coahuila. A bots i empentes creuà una habitació, una altra, un passadís, un túnel... Perdé el compte de vegades que girà per passadissos foscos fins que va arribar a les escales. Llavors els seus ulls es fixaren en una llum tènue i vermella d'un soterrani erm de mobles, però agarberat de cossos nus que balucejaven a través de fils densos de saliva i sang.

La Bibiana s'afanya per posar-se dempeus, amb la destresa d'un anyell acabat de néixer. L'envaeix un dolor lacerant de la ferida oberta que té al pit, quan d'una empenta la clavaren contra el picador punxegut, en forma de serp, de la porta principal. A la llunyania albira una lívida penombra que permet entreveure un distribuïdor amb quatre portes esbatanades. Travessa el llindar de la més propera. Sí, recorda les escales interminables que van a parar a un corredor llarg i estret, sota la dèbil claror d'una bombeta vermella de filament decandit penjada a dalt de tot, arran de sostre. No es mou ni una alenada d'aire i la quietud li produeix una sensació densa i expectant, com si el temps s'hagués aturat entre dos segons. Malgrat tot, en aquest espai mòrbid, habitat per una ferum resinosa d'infern, una sortida pot oferir-li la llibertat. És només per això que s'arrisca a pujar les escales, graó a graó, amb el cos encarcerat, ofegant els xiscles quan una nafra dels peus se li rebenta.

De bursada, sent la remor d'unes passes apressades que s'apropen i un calfred li recorre l'espina. Si topen amb ella la mataran a l'instant. S'arrauleix i espera que la donin per morta. És un dels sicaris que camina de pressa amb un sac carregat al coll i que justament deixa caure al seu costat, com qui deixa caure un sac de patates. No vol ni imaginar el seu contingut. La suor li ha glaçat a l'esquena. Sap que no pot fer-hi res. La mirada del sicari, travessant-la, l'asfixia. L'home li dóna una puntada de peu i després gira cua cap a les escales, com si res. Pensa a tornar a la seva cel·la, però l'esperança li xiuxiueja a l'ànima dolces paraules que la fan tirar endavant. Evoca el rostre de la mare i s'obliga a pujar la resta dels esglaons d'una tirada. El túnel, el passadís, la sala, l'altra sala, la calor sufocant del desert... "Ai! Déu meu, única esperança meva, escolteu-me perquè no em deixi anar al cansament i em desdigni...", prega pels seus endins quan sent unes riotes sorolloses i persistents, provinents de l'exterior que reboten de reclau en reclau, fins als seus timpans. L'angoixa pertorba el moment, que percep tèrbol i nebulós. Albira unes siluetes fosques que s'esbatussen

entre bromes pel repartiment del botí. Fatxendegen com si fossin els putos amos del món. La Bibiana tanca els ulls. “Són tan sàdics que semblen parits a l’infern”, es diu.

Quan els sicaris arriben davant d’ella, s’aturen a xerrar. Un d’ells s’asseu damunt el sac del seu costat. L’altre, escolant el seu interlocutor, es queda mirant la Bibiana. Esglaiada, i amb els nervis a flor de pell, creu sentir encara les puntades de peu a les seves costelles. Però els ulls del carnisser semblen mirar-la sense veure-la. Llavors, aterrida, té una revelació: “Per què no em veuen ells, estaré morta?”. De sobte, algú els crida i els homes toquen el dos. El sac fa una pudor que empesta, el dolor de les ferides es fa més punyent i es convenç que els morts no pateixen ni pena ni glòria. Avança, a empentes i rodolons, fins que topa amb la porta del picador punxegut i pren consciència que, tot i que ha aconseguit trobar la sortida, encara la separen incomptables de quilòmetres de dunes fins al poble més proper. Esperarà i, quan es pongui el sol i arribi la fosca, caminarà tota la nit entre la sorra blanca i els oasis de color blau turquesa. Creu flairar l’aroma càlid dels fogons de l’àvia Manuelita, entre pans i *atoles*, bitxo i all per fer *pipián*. Oh, fugir! El vent l’espavila i sent com comença a recobrar la vida. Alça el cap i el sol l’enlluerna, així que torna a clavar els ulls al terra de la hisenda. Veu llavors dibuixada l’ombra d’un home. La Bibiana gira el cap i topa amb el carnisser, que carrega un bidó de petroli a l’esquena.

—Així m’agrada, Pampaneta. Sempre disposada a col·laborar en la meva feina. Arribes just a temps!
—deixa el bidó a terra—. Podries portar-me un got d’aigua mentre esmolo el ganivet?

—Millor em convides a un glop de tequila —li respon amb el rostre impàvid.

El Carnisser somriu de satisfacció, es treu la petaca de la butxaca i pren un glop de tequila. La Bibiana recula unes passes, tímidament, fins al lllindar de la porta, esperant que el carnisser vingui al seu encontre. Després trenca a plorar. Ell s’apropa per oferir-li la petaca.

—Au, va, tranquil·litza’t, Pampaneta. No patiràs gens, t’ho prometo —li diu amb un to fatxenda.

La Bibiana es llença amb vehemència als seus braços. Després s’abraça al seu coll i, traient forces de flaqueza, l’encasta al picaport tan fort com li és possible. Només quan veu la sang rajant de la seva jugular, s’atreveix a esmussar-li a cau d’orella:

—Ja ho sabia.

